

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 30, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 3 rals 50 cts. Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA PENA DE MORT

hi ha crims abominables y repugnants, lo que vá cométre en lo carrer de Moncada es un d' ells. Barcelona recorda encare ab horror l' assassinat del pobre cobrador del Banch d' Espanya, qu' en cumpliment del seu deber, anava confiat á cobrar una lletra, lletra qu' en realitat no era més que una parada per robarli 'ls diners y l' existencia.

La perversitat dels criminals, la innocencia de la victima, la llarga preparació qu' exigia la realisació de aquell plan satanich, y altras circumstancies feyan que 's desitjés ab ansia la captura dels facinerosos, y que al realisarse aquesta la conciencia pública sentís una gran satisfacció, com si entreveyés un cástich sever y merescut y un desagravi per la familia del infortunat Azemar.

Després dels trámits de justicia, lo Tribunal supré m acaba de pronunciar son fallo inapelable. Tots tres acusats han sigut condemnats á mort.

La última pena, com se sol dir, es la més tremenda de totas, perque no té reparació possible; y ara, com succeheix sempre en semblants cassos, al veure á tres homes bons de salut y destinats á morir violentament, en públich espectacle, es quan la conciencia popular, ahir irritada, 's desdeix dels seus arrebatos, se calma y acut als poders més alts del Estat en demanda de clemencia.

Fá alguns mesos totas las penas haurian semblat poch per castigar á aquells tres miserables: avuy la de mort á qu' están condemnats esborrona á tothom, y comensan á ferse passos per evitarla.

Y no s' obra aixís, certament, perque cap dels tres reos haja lograt ferse simpátich á l' opinió pública, sinó per un' altra circumstancia.

Bén clarament ho diuhen los que acuden: «que s' eviti un dia de dol á Barcelona; que no dega presenciarse en una ciutat civilisada lo tétrich espectacle de una triple execució capital.»

Es á dir: la opinió pública sent avuy tant horror pèl cástich, com horror ha sentit pèl crim que 'l motiva: la pena de mort tinguda un temps per exemplar y saludable, es tinguda avuy per repugnant y odiosa.

Aquest fet palmari es l' argument més terrible que s' ha formulat may en contra d' ella. Si 'l sentiment públich la retrassa, ha arribat lo cas de dir al butxi:

—Minyó, arreplega 'ls fòtils de matar y demana la cessantia.

La rahò ha retrassat sempre la pena de mort: está probat que sobre ser anti-natural, no es moral, ni cristiana. Que tampoch es exemplar ho demostra 'l fet de

que ab tants sigles com fá que s' aplica, existeixen encare criminals que l' afrontan.

Pero no n' hi havia prou ab que la rahò abogués en contra d' ella; era necessari que s' hi unís lo sentiment popular per retrassarla incondicionalment, com la retrassa avuy interessantse per la vida de tres criminals, autors de una maldat la més incalificable.

Y qui se 'n recordaria, si en lloch d' estar destinats al pal, deguessen anar á purgar son crim en un presiri, per tots los dias de la seva vida?

Ningú enterament. No s' alsarian un través de dit de la vulgaritat que hauria de pesar sobre d' ells: tothom los miraria ab la major indiferencia, sinó ab merescut despreci: los hi cauria á sobre no sols lo fallo de la ley, sinó 'l fallo més terrible de l' opinió: marxarian al seu destí y ningú giraria la cara per contemplarlos: careixerian de protectors, quedantse sols, aislats, davant per davant de sa conciencia acusadora.

Avuy en cambi ¡quants cors sensibles, cuántas ánimas bonas, cuántas conciencias honradas no s' interessan per ell! Son criminals, si; però son victimas destinadas al més absurdo dels sacrificis. Tot just acaban de condemnarlos y ja comensan á alsarse sobre una especie de pedestal que 'ls está edificant la compassió de un poble.

Anirá acostantse l' hora de la sentencia y redoblarán los esforços y las gestions dels que sollicitan l' indult: s' enviarán continuos telégramas, s' interposarán poderosas influencias, se mourán tots los ressorts per detenir la má de la justicia y á Barcelona durant alguns dias no 's parlará sinó d' ells, passant á ser la preocupació de tota una població honrada y laboriosa.

Per mica de vanitat que tingan, fins podrán créure's grans personatjes, y si no logran lo perdó, podrán morir al menos tranquils y satisfets del gran interés que inspiran.

Y son criminals!

Pero en virtut de la pena de mort, en virtut de aquesta monstruositat que altera las lleys naturals de la vida humana surgeixen aberracions com lo gran interés que despertan fins los monstrosos que, segons lo Códich, están destinats á sufrirla.

¿No es aixó un nou y poderós argument contra las execucions capitals?

Si 'ls legisladors suprimissen la pena de mort, los homes honrats y rectes no 's veurian obligats á abogar pèls criminals y s' acabaria per sempre més un espectacle que, per més que avuy siga necessari, no té res de edificant y d' exemplar molt menos.

¿L' exemplaritat de la pena de mort, mirin á qué ha quedat reduhida! A que 'ls homes de bè en certs moments s' interessin pèls facinerosos.

Nosaltres que demaném resoltament la supressió de una pena, incompatible ab los progressos de la ciencia juridica, 'l mateix dia en que quedés abolida, demanariam l' abolicíó del dret d' indult.

No hi ha ni pot haverhi poder humá superior á la ley, sempre que aquesta ley no vulneri la naturalesa.

Pero mentres la ley puga suprimir vidas, será precís sostenir en favor del poder supré m del Estat la facultat d' ampararlas y conservarlas.

Es l' últim tribut que la subsistencia de la pena de

mort nos obliga á pagar al privilegi, residuo de aquells temps en que 'l soberá disposava de la vida y mort dels seus súbdits.

P. K.

L' ÚNICH REMEY.

A ho haurán vist. Varios sargentos qu' estaban enmagatzemats en las presons militars de Madrid, han tingut á bè escapulirse, acompanyats dels llaveros, sens dupte per no anarsen sols.

A horas d' ara s' ignora si 'ls presos van seduhir... ¡moralment! als llaveros, ó si aquestos varen enganyar als presos perque anessin á pendre l' aire libre del carrer.

Verdaderament las presons espanyolas son bastant incómodas y detestables, y no es d' extranyar que 'ls seus inquilins procurin abandonarlas, sobre tot quan hi ha de per mitj guardians tan caritatius que obran las portas de bat-á-bat y diuhen als presos:

—Si sou servits! Aixó es la porta.—

Pero de totas maneres, aquest fet ha produhit bastanta sensació, y molts periódichs han posat lo crit: ¡al cel... ¡vejin si l' han posat amunt! dihent que aixó proba que dintre l' exércit hi ha gèrmens de descomposició, que 'l mal es molt fondo y extens, que naps, que cols y que xirivias.

Admeto la existencia del mal; pero com no hi ha mal sense remey, crech que aquest també déu tenirne. Y extenentme en lo camp de las creencias, hi arribat fins á créure que 'l remey jo l' he trobat.

Aquí 'l tenen, posat ja en forma de ley, perque 'ls gobernants no tinguin massa feyna, y preparat tal com jo 'l donaria si fos ministre.

Atenció.

«Convensut aquest govern de que l' exércit está una mica malot, y d' acort ab lo parer de varias entitats més ó menos prácticas en la materia, ha determinat lo següent:

»Article 1.—Quedan suprimits los cárrechs del exércit, de sargento per avall.

»Art. 2.—Quedan igualment suprimits los demès cárrechs, de sargento per amunt.

»Art. 3.—Queda aixís mateix suprimit tot lo que queda del exércit.

»Art. 4.—Los caballs de la caballeria y las mulas de l' artilleria serán somesos á una detinguda y escrupulosa informació, y si resulta contra ells lo més petit cárrech, serán també suprimits punta en blanc.

»Art. 5.—Los canons y demès trastos de la tropa serán fumigats y desinfectats á fi de que no pugan conservar ni rastre de malura.

»Art. 6.—Desde la publicació d' aquesta ley, la defensa de la patria y 'l manteniment del ordre quedan confiats, en primer lloch á la divina Providencia, com de costum, y en segon terme als dignes bisbes, arquebisbes y demès mitrats que componen l' episcopat espanyol.

»Art. 7.—Los arquebisbes serán capitans generals,

los bisbes tinent idem, los canonges mariscals de camp y aixis successivament, baixant la escala, fins arribar als escolans que seran trompets. Las majordonas faran de cantineras.

»Art. 8.—Se procedirá inmediatamente á la construcción de nous quartels y fortalesas, que lo mismo sirvan para un barrido que para un fregado, es á dir que tinguin tant de fortaleza com de temple del Senyor.

»Art. 9.—A la porta exterior de cada edifici d'aquestos, s'hi colgará un confessorari, que servirá de garita pèl sacerdot-soldat qu' estiga de centinella. D'aquesta manera podrá aprofitar los llarchs y pesats ocis de la guardia, confessant als fiels que passin pèl carrer y portin alguna taca á la conciencia, ó á qualsevol altre puesto.

Art. 10.—S' aboleixen las músicas militars. Per substituir las se crearán bandas d' organistas, ab aparatos parecuts als que avuy hi ha en las iglesias, si bè, com ja s' comprén, d' un tamayo més reduhit.

»Art. 11.—Quan la patria, no lo que 'l clero entén per patria, sino la verdadera...—estiga en perill, las autoritats religiosas organizarán la defensa per parroquias y feligresias, admetent reclutas voluntaris, pero procurant que sigan personas de bona conducta, que compleixin ab los preceptes de la Iglesia, que no diguin paraulas lletjas, y sobre tot, que jurin qu' en cas de que 'ls tanquin á la presó no s' escaparán, ni ab llaveros ni sense llaveros.

»Art. 12.—Avants d' entrar en foch, si aquest cas arriba, las tropas resarán una part de rosari, ajonolladas en lo camp de batalla.

»Art. 13.—Als que morin servint en las filas, se 'ls entregarán los documents ben despatxats perque se 'n vegin al cel directament, y en quant á las viudas, se las consolará de la manera que s' pugui.

»Art. últim.—Aquesta lley tindrà forza y valor sempre que 'l Papa no hi tinga res que dir. Si ell hi troba algun inconvenient, tot serà lletra morta.»

Vels'hi aquí lo que jo havia pensat, ab la santa intenció de retornar la calma á aquest atribulat pais. Qui més hi sàpiga que més hi digui.

FANTÀSTICH.

AMB aquest any, al igual que 'ls anteriors, una numerosa comitiva, composta de republicans, sense distinció de fraccions, va dirigir-se diumenje passat al cementiri de Sarriá, al objecte de honrar la memoria dels valents que sucumbiren en defensa de la legalitat republicana atropellada pèl general Pavia lo mes de janer de 1874.

Han passat 13 anys desde aquella feta y 'l recort dels homes que moriren, viu en la conciencia del poble, anhelós sempre de honrarlos, com ho farà degudament 'l dia que brilli 'l sol de la justicia, y de la llibertat republicana.

De totas maneres queda consignat que no van morir en va aquells màrtirs de la causa del poble.

Segons llegixo en un periódich extranjer, lo Czar ha sigut condemnat á mort pèls nihilistas.

Lo dia 4 del actual las principals cantonadas de Sant Petersburg van apareixe materialment cubiertas ab uns grans cartelons vermells condemnant á mort á Alejandro III per maniàtich y homicida.

L'execució está fixada per dintre de quatre mesos y la sentència 'l declara fora de tota lley divina y humana.

No li faltava més que aixó al Emperador de Russia, que ja fá temps que 'ls nervis no 'l deixan sossegar.

A veure si un dia, ab un atach de aquets que tot sovint 'l acometen, li salta la corona del cap.

Una escena xocant.

Un senyor molt encopetat, á la porta de un teatro de Madrid, entregava un bitllet á un amich seu, y en aquell precis moment prenentlo per revenedor un pollisson va detenirlo conduhintlo al govern civil.

Allá va descobrirse que 'l encopetat senyor era... en Fernandez Villaverde, 'l angel exterminador dels estudiants, 'l ex-gobernador y ex-ministre canovista.

No podrá queixarse en Villaverde del zel y del bonas de la policia.

Ell no podrá ser revenedor de localitats de teatro, pero alguna cosa tindrà de revenedor polítich.

L'home que com ell ha sigut demócrata y es avuy conservador, per forza ha de haverse venut y revenut més de una vegada.

Lo princep de Battemberg era candidat al trono de Bulgaria.

Y tot de un plegat, veyent qu' estavan verdas, se 'n ha anat á Egipte á pretext de que necessita passar l' hivern en un clima més templat que 'l de Bulgaria.

Ja se sab, quan los princeps no poden haver coronas, diuhen que fá fret.

S' ha estrenat ab molt éxit en lo Teatro de Catalunya una pessa en un acte y en vers titulada *Un cap mas*, original del nostre estimat amich y company de redacció C. Gumá.

Com suposo que la majoria dels que 'm llegeixen l' aniran á veure y per altra part se tracta de un redactor de la CAMPANA, m' abstinch d' elogis que podrian semblar interessats, per més que aquest los fá cada vespre que s' posa 'l públich ab sos aplausos, ab sarriallas y cridant al autor á las taulas, apart de que també la premsa local s' ha ocupat de *Un Cap mas* molt favorablement.

Ha vist ja la llum pública l' obra del més popular dels poetas catalans D. Frederich Soler (Pitarra), que dú per titol *Nits de Lluna*. Es una collecció de poesias inspiradas y deliciosas, precedidas de un interessant prólech del Sr. Almirall y enriquidas ab innumerables dibuixos deguts á la ma experta del reputat artista don Joseph Lluís Pellicer.

En lo lloch de costum veuran l' anunci d' aquesta obra, que forma un tomo molt bonich y elegant, y que 'ls nostres lectors no deixarán segurament d' adquirir.

Lo brigadier Carmona estava de quartel á Mahó, y 'l govern l' ha enviat de quartel á Canarias.

Desde una isla á un' altra isla. Lo brigadier Carmona es republicá, y pèl que puga ser, en Sagasta procura tenirlo *aïslat*.

Sr. Sagasta, Sr. Cánovas, Srs. monárquichs, passém comptes si son servits.

Tots vostés fins ara han estat ribentse de la opinió pública: proba, las eleccions, que desde la Restauració ensá no se 'n han fet unas de leals y verdaderas.

—¡Las eleccions! deyan vostés ¿y qué 'ns importa á nosaltres la voluntat, ni 'l pensament dels electors? ¿No tenim la forsa? Qui vulga res que vinga á trobarnos.

Sa rahó de ser com á governants ha sigut aquesta y cap més.

La forsa, l' exercit... ¿y endavant las atxas!

Pero infelissos ¿no sabian que al obrar aixis donavan un mal exemple que per forsa havia de tenir imitadors?

Vostés han servit de mirall, y la gran immoralitat que reina en totas las esferas es obra seva.

¿Qué queda ara de aquella forsa de que tant s' alabavan?

Res més que un perill, un perill continuu: varias intencions de sublevació militar, conspiracions continuas, fugas de sargentos.

Lo que creyan vostés qu' era un amparo se converteix en una amenassa: la forsa s' torna contra l' amo.

Tales la malaltia que 'ns roba la salut y l' alegria á vostés y á nosaltres.

Segons lo *Brusi* á ca 'l Bisbe s' ha tingut una reunió al objecte d' acordar la forma ab que 'ls que s' ocupan de cosas d' iglesia podrán contribuir á la celebració de las *Bodas d' or* de Lleó XIII.

¡Las Bodas d' or...! Qualsevol creuria que 'l Papa s' casa... ab un' unsa de perruca.

Ara m' explico l' afany ab que s' buscan fondos destinats al *dinero de San Pedro*.

Temps endarrera vá incendiarse l' Alcázar de Segovia.

Aquesta senmana s' ha incendiat l' alcázar de Toledo.

L' un y l' altre alcázar servian d' Academias militars, després de haver servit de palaus als antichs reys de Castella.

L' un y l' altre eran monuments artístichs de gran valia.

Alerta qui tinga d' estarhi.

«Quan vegis l' alcázar del teu vehi cremar, posa 'l teu á remullar.»

Al discutirse lo projecte de lley referent á la construcció de una esquadra, lo ministre de Marina va mitj prometre que procuraria donar la feyna á casas espanyolas.

Y en efecte: á horas d' are ja está mirant quinas casas del extranjer podrán encarregar-se'n.

Los espanyols no servim per fer barcos. Los espanyols no servim més que per pagarlos.

CARTAS DE FORA.—Los llussos, vull dir los llusos de Sant Andreu de Palomar, lo dia dels Reys van representar los *Pastorets*, suprimint totas las donas, inclús la Verge Santissima. Fins á cert punt fan molt bè en suprimir las donas en sas funcions teatrals. Ells se coneixen millor que ningú, y ¡qui sab lo que serían capassos de fer, al trobarse cara á cara ab una dona!

Lo rector de Vilassar per fer la competencia al Ateneo, ha obert classes de solfeig, lectura, escritura, dibuix y doctrina cristiana. Lo mateix personatge ha posat para-rayos á l' iglesia y al mateix temps se 'n ha posat á la rectoria. Tot aixó son concessions que 'l rector de Vilassar fa á la ciencia moderna. Escolti, ¿no guarda encara l' escapulari ab lo *detente* de quan anava ab los carlins? Perque 'm sembla que haventhi fé un escapulari d' aquestos ha de tenir més virtut que un para-rayos.

Per trempat lo sotana de Gelida. Fa poch dias va anarshi á confessar una beata que té una filla per minyona en un café y va dirli que no la podia absoldre si no treya d' allí á la seva filla. La tirria del sotana al cafeter no s' explica sino de una manera. Al morirseli 'l pare, 'l cafeter, davant de las exigencias del rector, va ferli fer los funerals en l' Hospital de Barcelona, y 'l rector va quedarse ab un pam de nas, com si cada hu no estés en lo cas de mirar lo que li surt més á compte. Ab qui hauria de haverse las lo sotana de Gelida es ab los del seu ofici que li prenen la feyna treballant més barato qu' ell.

—Aquesta nit arriban los missionistas, preparéuvos á anarlos á rebre en professó.—Aixis s' explicava 'l rector de Capdevánol ab los seus parroquians. Y 'ls missionistas no van arribar á la nit sino á la tarde.—Bona l' hem feta ¿y la professó? Bah tot s' arreglará. Quan los missionistas devian ja estar tips de jugar á la manilla ab lo rector, aquest va ferlos retrocedir fins al punt ahont havian quedat per anarlos á rebre, y aixis la professó no va perdres.—Al pujar á la trona lo primer que van fer, sigué descantallarse contra LA CAMPANA DE GRACIA. Gracias per la propaganda: si val alguna cosa, envihin lo recibet.

UN PAQUET DE CARTAS.

CÁNOVAS Á SAGASTA.

Senyor meu: ha de sabé, y perque ho sàpiga ho dich, que fa alguns dias qu' estich molt disgustat ab vosté. Comensa á desbaratarse d' una manera espantosa y aquesta marxa confosa, no hi ha més, ha d' esbrinarse. Per lo tant, procurará donarme explicacions claras, ó sino 'ns veurém las caras y... ¡será 'l que Déu voldrá!

SAGASTA Á CÁNOVAS.

Si vosté veu lo que veu y vigila y fa 'l cap viu, jo no comprench lo que diu ni se de qué se las heu. ¿Cóm li puch dá explicacions, si en la carta de vosté al cap-de-vall no hi veig re? Al gra y deixis de cansons. Conech que á vosté l' embroman y 'l punxan perque m' espanti; pero de tots modos, canti, que *donde las dan las toman*.

CÁNOVAS Á SAGASTA.

¿Si? Donchs miri: estich cremat perque desde que governa hi ha una saragata eterna que té 'l pais atontat. Perque ja la opinió pública romp las trabas y s' desmanda; perque veig la propaganda que s' fa en pro de la República. Perque hi sentit contar quèntos que 'l posan molt malament, y, en fi, perque últimament s' han escapat set sargentos.

SAGASTA Á CÁNOVAS.

Si 'ls sargentos van fugi, ¿sab lo que li respondré? Que aixó es al escarcellé á qui ha de dirho, y no á mí. Pèl que toca á aquest embull dels quèntos y saragata, li dire, parlant en plata, que calli y que giri full. Jo sé, perque soch gat vell, y ho dich ja que així 'm provoca, que 'l que vol tapá una boca molts cops destapa un fusell.

CÁNOVAS Á SAGASTA.

He llegit y meditat tot lo que vosté m' ha escrit, y he quedat fret, aturidit, abatut y anonadat. ¡Vaya un modo sibilitich de patrociná 'l desordre! ¡Déus eterns! ¡quin home d' ordre! ¡quin patrici! ¡quin polítich! Don Práxedes; ja no guardo cap més consideració: digui sense dilació: ¿en qué vam quedá allá al Pardo?

SAGASTA A CÀNOVAS.

¡Allá al Pardo? ¡Quin apuro!
Ja s' han cambiat los colors:
lo qu' era pardo llavors,
ara... ja es castaño oscuro.
Veji, pues, si 's reconcilia
ab los pochos amichs que tè,
procuri passarho bè
y... expressions á la familia.

CÀNOVAS A SAGASTA.

¡Hola! ¡aixis ho pren? Bè está.
¡No sab que soch malaguenyo
y en pochos dias, si m' hi empenyo,
lo puch desacreditá?
¡No comprén que si also 'l crit,
—y en cridar jo hi tinch salero,—
baixará del candelero
lo que 's diu tot desseguit?

SAGASTA A CÀNOVAS.

¡Y bueno! Aixordi la Còrt,
y cridi; á mí tant me fa:
contra 'l vici de cridá,
hi ha la virtut de fè 'l sòrt.
¡Potser si que ara 's figura
que ab lo que acaba de dirme
ploraré y vindrà á amansirme...!
¡Home, no sigui criatura...!

CÀNOVAS A SAGASTA.

Corrent, donchs: tingui per cert
que aquí acabo l' indulgencia;
trenco la benevolencia
y li reclamo 'l poder.

SAGASTA A CÀNOVAS.

¡Lo poder? ¡Tanqui la porta!
Ans que tornarli á doná,
primé...

CÀNOVAS A SAGASTA.

.....¡A veure! ¡qué farà?

SAGASTA A CÀNOVAS.

Lo que á vosté no li importa.

C. GUMÁ.

L' *Correo Catalan* ha trobat un remey in-
falible per alcansar lo triunfo de la santa
causa.

Consisteix únicament ab que 'ls seus
afiliats combreguin al menos sis vegadas
al any.

Y jo que 'm creya que combregavan
cada dia, á cada hora, á cada instant...

Perque á mí que no m' ho neguin: los carlins com-
bregan sempre.
Ab rodas de molí.

A n' en Camacho li han concedit lo gran collar de
l' ordre de Carlos III.

Tenint collar, no falta sinó que l' enganxin al carro
de l' Hisenda.

Y que 'ls pobres contribuyents que tenen l' ánima
pendent d' un fil, tornin á anar pèl pedregal.

Un periódich ministerial diu lo següent:
«Senyors, fá un fret que no pot aguantarse.»
Y un periódich de oposició replica:
«En lo mateix cas que 'l fret se troba 'l govern.
Tampoch podem aguantarlo.
»Pero 'l fret se 'n anirà tot sol, y al govern tindrem
de tréure'l.»

Lo general Beranger se 'n ha anat ab en Romero
Robledo.

Vels' hi aquí un general de marina que després de
navegar ab tots los vents, ha anclat en tots los ports.

Ell ha sigut radical y conservador, republicá, esque-
rrá, sagasti y al últim se 'ns fá húsar.

Aixis y tot ¡que 'n menjará poca de galleta!

Al últim sembla que tindrem matrimoni civil.
Pero no 's fassan ilusions: lo matrimoni civil que 'ns
donarán estarà benehit pèl Papa y reconegut per en
Martos y en Montero Rios.

Si, senyors, si, tal com sona.

En Montero Rios y en Martos se contentan y passen
per lo que vol lo Papa, ó siga que 'l matrimoni civil
s' instituheixi exclusivament per us dels espanyols que
no professin la religió católica.

Es á dir per us d' aquells ab los quals lo Papa no hi
tè res que veure.

Si todas las reformas que 'ns tenen promesas resul-

tan com aquesta, declaro desd' ara que ja las regalo á
qui las vulga.

Reformas aixis, perden las dos últimas silabas del
nom que portan.

Perden las *formas* per quedarse convertidas en *re*.

Al bandoler Frasco Antonio, mort per la guardia-
civil, va trobarli la pitrera plena d' escapularis y me-
dallas.

Y á pesar de tot van rompreli 'l frasco, ó 'l tupí.

¡Amigo! Ja ho diuhen á la seva terra: «Fiate en la
virgen y no corras!...»

Apenas nombrat capitá general de Madrid en Marti-
nez Campos, ha esmorsat ab ell en Salamanca.

Vejin lo que son las cosas: avants no podian veures
y ara esmorsan junts.

Tot aixó si vostés volen
res tè de particular...
y tè molt al meu entendre,
pero molt de general.

S' ha colocat la primera pedra á la nova iglesia de
Santa Ana.

La ceremonia va realitzar-se 'l dia dels Reys, y es de
saber que ab tot y ser dia festiu, los treballadors no s'
entenian de feyna, per deixarho tot bèn preparat.

¡Y ab quin brillo feyan lo sot destinat á la pedra y
guarnian l' embelat á las barbas del bisbe Catalá!

— Santificarás las festas.
— Ay, ay ¡y vosté? Caram...
— Escolta lo que predico
y no miris lo que faig.

Quan la sublevació del 19 de setembre, el general
Pavia 's trobava al teatro de l' Alhambra.

Quan la fugida dels sargentos, lo general Pavia 's
trobava al teatro Real.

Lo govern en vista de aixó ha donat las dimissorias
al general Pavia.

No fos cas que la broma immediata hagués sorprés
al general Pavia, entretingut en lo Teatro de la Infantil.

L' héroe del 3 de Janer ha rebut un gran desaire.
Ja era hora de que li fesse present que ha passat de
moda y que del 3 de janer ja ni menos se 'n recordan
los mateixos que van aprofitarse'n.

En cambi consti que no ho han olvidat encara 'ls
que van serne victimas.

La fuga dels sargentos es molt bonica y sobre tot
molt instructiva.

Per falta de confiança ab ells, van ser donats de
baixa en las filas los sargentos primers.

Ab aquesta amputació tot semblava curat, y ara
resulta que 'ls sargentos encarregats del servey que
avants estava encomanat als primers, fan lo mateix
que aquestos, y quan los convé tocan pirandó.

Casi no hi ha més remey que fer ab los sargentos
segons lo que va ferse ab los primers, lo qual després
podrá repetir-se ab los cabos... y aixis successivament.

¡Quin argument més cayo per una opereta bufal!

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*A-me-ri-ca-na.*
 2. ACENTÍGRAFO.—*Baco-Bacó.*
 3. INTRÍNGULIS.—*Cabras.*
 4. TRENCA-CLOSCAS.—*Lo Bordet.*
 5. GEROGLÍFICH.—*Per persas á Persia.*
- Han endevinat todas 5 solucions los ciutadans F. Cabré, Un Arxilago, E Sala, J. Laverny, Un Sarralench y Masnouhi de Reus; 4, Possibilista de Peratallada, Ll. Mágica, P. Extraordiari, Serapi Guitarra, R. T. Diplomátich, Un Vilafranquí, y J. Gimenez; 3, N. A. y Lennam, y 2 no més, P. Callis.

XARADA.

Tots ne tenim, diu la Quima
de prima;
vocal diu qu' es la Ramona
segona;
y una lletra grega n' es
la tres.

Per si 'l bon lector no hagués
la xaradeta encertat,
nom d' home molt poch usat
es *Primera-dos y tres.*

A. DE LAS FIGURAS.

ENDAVINALLA.

Pujo, baixo, vaig y vinch,
salto y brinco sens parar,
á n' amí tothom me pega
y qui 'm pega es qui 's fa mal.
Tinch amichs y tinch contraris,
que 's travessan capitals,
só molt dura y só molt tova
y fins bona per menjar.

AGULETA.

CONVERSA.

—¡Qué vindrá Felip demá?
—No sé si podré Badal.
—¡Per qué?

—Tinch lo noy malalt.

—¡Quin?
—Lo que vosté ha dit ja.

J. M.ª BERNIS.

GEROGLÍFICH.

X
SAK
L.
ER

UN TRONERA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Espanta Moscas, Republicá de naixensa, N. A., R. T. Diplomátich, Serapi Guitarra, P. Extraordiari, E. Sala, Canovas y C.ª, Ll. Mágica, Masnouhi de Reus, J. Laverny, J. M.ª Bernis, Músch carboner, Pep de la Teya, Noy Tendre, A. B. C., R. R. R., Selets de Reus, Un Barceloní, Jo mateix, Anton J. T. A., E. R. Sol, Un de l' Ametlla, Noy gran, Noy de Monistrol, P. y F. P., Un del País de l' Olla: *Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.*

Ciudadans P. Callis, Un Vilafranquí, Un Sarralench, F. Cabré, P. Sistachs, Xanxas de la Guardiola, J. Sauri, Poblet de l' Espluga, Pepet d' Esplugas, A. Palleja, Monich, Sagasta, Candor Salomé, Pepito Italla, Leunam, Roma Espinat, R. Antonet, M. Pelagalls, Tronera, J. Mazzantini, J. Badilla, Alleidiv Ocsicnarf, Saldoni de Vallcarca, Bigotí y Perilla, Xicot com cal, J. Helof, J. Tersiani, Cap de trons, Soci del Vallesa, Joanet de Berga, y P. R. de Olot: *Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadá S. Ust: Esta molt bé com de costum.—Sabateret del Poble Sec: La poesia va bé; de lo demés també insertarem alguna cosa.—R. P. S.: Guardiú, guardiú bèn bé, y si vol esperar que li publiquem res, assentis.—J. Abril: Rebut lo de la senmana passada que no serveix y lo de la present de lo qual insertarem alguna cosa.—A. Llimoner: La prosa no va; de lo demés alguna cosa publica-rem.—E. C.: Quan no li contestavam es senyal que res varem rebre.—Pallaringa: De bèn versificat ja ho está; pero es tant frivol.—N. Castelió y M.: Va bé tot lo que 'ns envia.—R. Roura: La seva poesia es molt desigual.—J. Montero: ¡Vol callar? Vosté no incomoda may, ans al contrari: acostuma a enviarnos treballs tant xistosos que 'ls rebém sempre ab gust y com un verdader favor.

!!!OBRA NOVA!!!

NITS DE LLUNA

PER
FREDERICH SOLER (PITARRA)

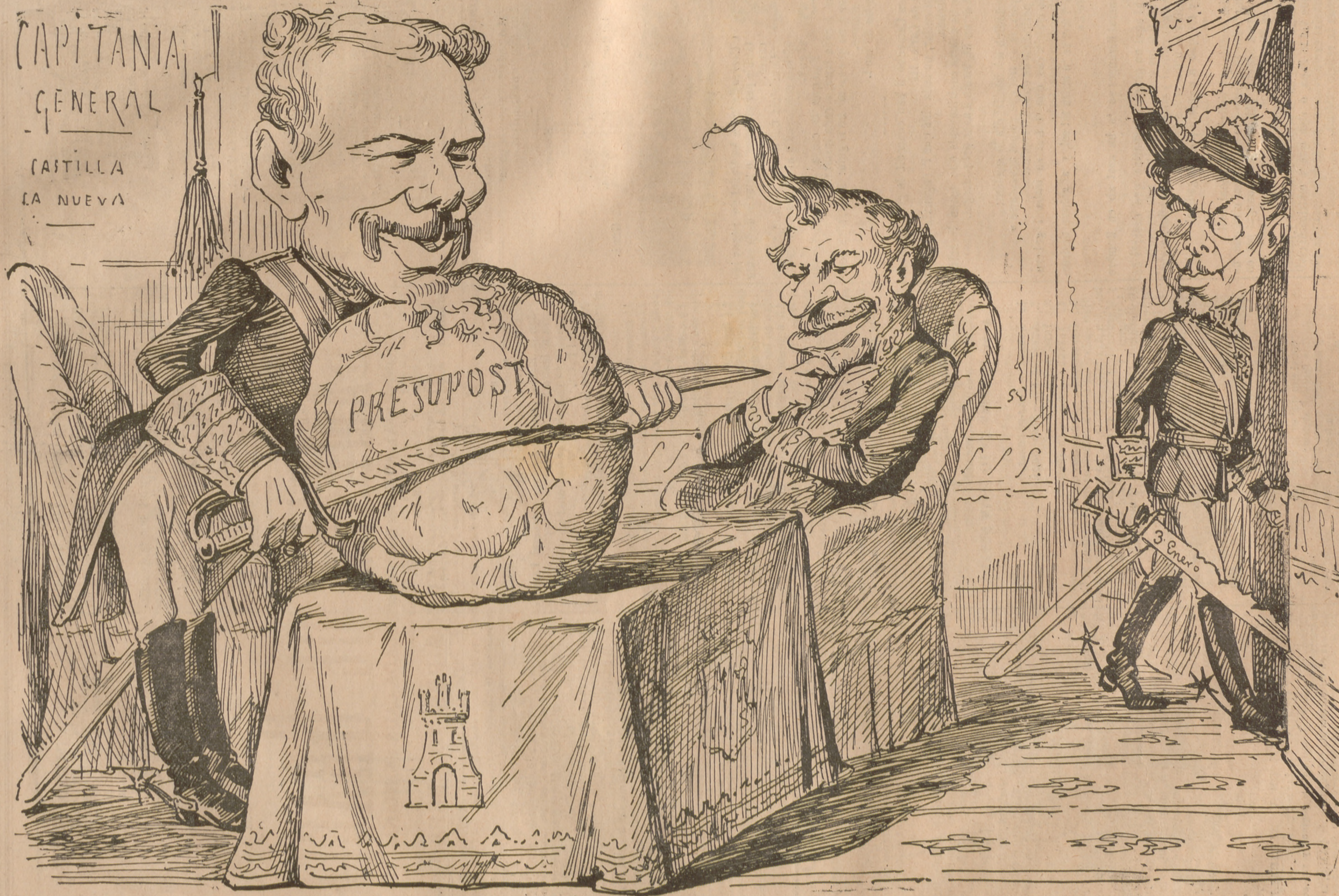
AB UN PROLECH DE V. ALMIRALL
Y DIBUIXOS DE J. LLUIS PELLICER.

Forma un tómo en octau de 200 páginas y val sels 2 pessetas.
Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20 y de-
més llibrerias de Barcelona, aixis com en casa de tots los
corresponsals d' aquest periódich.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arca del Teatro, 21 y 23.

CAMBI DE GANIVETA.

—No tinga por D. Práxedes, mentres la ganiveta no sé m' osqui com aquella altra, jo m' encarrego de ferli la llesca.